

Arrest

nr. 237 367 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 16 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk de bloedvete met de familie M.

Op 2 september 2014 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 27 oktober 2015 nam het Commissariaat-generaal in navolging hiervan de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 168 343 weigert ook de Raad op 25 mei 2016 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er wordt vastgesteld dat niet blijkt, noch toont verzoeker aan, dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde vrees voor en problematiek met M., daargelaten de geloofwaardigheid en de ernst ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

Op 29 juni 2016 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 17 augustus 2016 volgde opnieuw een weigeringsbeslissing. Ook de vader en de broer van verzoeker ontvingen een weigeringsbeslissing naar aanleiding van hun volgend verzoek. Verzoeker en zijn vader dienden geen beroep in waardoor de betreffende beslissingen definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd. De broer van verzoeker werd op 15 juni 2017 erkend als vluchteling door de Raad bij arrest met nummer 188 437.

Verzoeker diende vervolgens eind september in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in, waarna een weigeringsbeslissing volgde. Het op 13 november 2017 derde in België ingediende verzoek om internationale bescherming werd op 22 maart 2018 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien de Duitse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van zijn verzoek.

Ter ondersteuning van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij een verzoek indiende om dezelfde redenen als bij zijn eerste verzoek, namelijk de bloedvete met de familie M. en voegt hieraan toe dat zijn familie vanuit België nog mensen gestuurd heeft naar de familie M. voor een verzoening, doch zonder succes, en dat zijn broer A. intussen werd erkend door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker legt bij huidig vierde verzoek geen documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeker zijn eerdere verzoeken werd vastgesteld dat niet bleek dat hij geen beroep zou kunnen doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek geen elementen bijbrengt die vermogen hier afbreuk aan te doen of een ander licht op te werpen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoont dat hij persoonlijk geen of onafdoende beroep kan doen op de autoriteiten in zijn land van herkomst.

4.2. Waar verzoeker betoogt dat de lijst met veilige landen reeds veelvuldig werd bekritiseerd en erop wijst dat de Raad van State in het verleden meermaals heeft geoordeeld dat Albanië van de lijst diende te worden geschrapt, dient erop gewezen dat de Raad van State bij arrest nr. 240.767 van 20 februari 2018 het beroep tot vernietiging van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 heeft verworpen, waardoor de vermelding van Albanië in de lijst van veilige landen werd bevestigd. Albanië staat terecht op de lijst van veilige landen van herkomst, zo werd (vast)gesteld. De Raad is geen recenter arrest van de Raad van State bekend waarbij deze nadien tot andere inzichten en een ander besluit zou zijn gekomen. Hoe dan ook behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

4.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn vluchtrelaas en het opsommen van de door hem eerder bijgebrachte documenten zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststellingen in de bestreden beslissing weerleggen of ontkrachten:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek integraal steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name uw vermeende bloedvete met de familie M. In dit verband dient beklemtoond te worden dat uw eerste verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd afgewezen bij arrest van 25 mei 2016, waarin geoordeeld werd dat er geen redenen waren om aan te nemen dat het u aan nationale bescherming ontbeerde. U tekende hiertegen geen beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er – net zoals het geval was bij uw tweede verzoek – geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw actueel verzoek stelde u dat u uw verzoek indiende om dezelfde redenen als bij uw eerste verzoek en dat de bloedwraak met de clan M. nog steeds actueel is (verklaring DVZ vraag 15). U voegde hieraan toe dat inmiddels nog een tiental neven uit Albanië gevlucht zijn (verklaring DVZ vraag 15) en dat ook uw ouders intussen in Italië verblijven (verklaring DVZ vraag 12). Het feit dat andere familieleden intussen vertrokken zijn uit Albanië, doet echter geenszins afbreuk aan de vaststelling dat u niet aantoonde geen beroep te kunnen doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten.”

4.4. Waar verzoeker een algemeen betoog voert dat daadwerkelijk effectieve en niet-tijdelijke bescherming zou ontbreken en verwijst naar algemene informatie hieromtrent, wijst de Raad er vooreerst op dat in het met gezag van gewijsde beklede arrest met nummer 168 343 van 25 mei 2016 in het kader van verzoeker zijn eerste verzoek reeds geoordeeld werd dat er daargelaten de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde uitgesproken wraak vanwege de familie/clan M. en de vraag of deze al dan niet als een ‘vendetta’ in de klassieke zin/betekenis kan worden beschouwd, uit niets blijkt en verzoeker niet aantoonde dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot eventuele problemen/bedreigingen in de toekomst vanwege de familie/clan M. niet zouden kunnen of willen helpen. Verzoeker liet immers geheel na om de uitgesproken bedreigingen vanwege en vrees voor de clan/familie M. bij zijn autoriteiten aan te kaarten. Bovendien werd geoordeeld dat, daar hij geen klacht indiende, noch de Albanese autoriteiten op een andere manier op de hoogte bracht van de wraak van en vrees voor de familie/clan M., uit niets blijkt en verzoeker geenszins in concreto aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde vrees voor M. aan nationale bescherming ontbeert. De Raad besluit in voormeld arrest dat verzoeker niet met concrete, valabele en objectieve elementen aantoonde dat de in het administratief dossier opgenomen informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

4.5.1. Aangaande de opmerking van verzoeker dat zijn broer A. intussen erkend werd door de Raad, benadrukt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat elk verzoek individueel en op zijn eigen merites dient beoordeeld te worden.

Verzoeker verwijst thans naar de erkenning van zijn broer A. als vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan zijn neef V. in Frankrijk. Hij betoogt dat de Raad omtrent de situatie van zijn broer A. oordeelde dat de Albanese autoriteiten niet in staat waren om hem te kunnen beschermen en hij meent dat dezelfde redenering op hem moet worden toegepast.

Elk verzoek om internationale bescherming dient, zoals ook de commissaris-generaal aanhaalde, echter op individuele basis te worden onderzocht en beoordeeld rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Hierbij dient degene die om internationale bescherming verzoekt op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op de erkenningen in hoofde van of toekenningen aan familieleden, doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst, persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, waar hij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat zijn broer A. als vluchteling werd erkend en zijn neef V. de subsidiaire beschermingsstatus zou hebben toegekend gekregen, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoeker internationale bescherming te bieden.

4.5.2. De commissaris-generaal betoogt verder: “Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de CCE op de zitting van 14 maart 2017 voor deze beslissing van uw broer, nog geen rekening hield met de geactualiseerde informatie, die intussen voorhanden is op het Commissariaat en waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten ook in gevallen van bloedwraak bescherming kunnen bieden (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 27 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20180627.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feudscontemporary-albania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>).

Uit deze informatie blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen. U brengt zelf geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, niet meer relevant zou zijn. Deze nieuwe informatie bekrachtigt dan ook de beoordeling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake uw eerste verzoek eens te meer.

Bijgevolg doet de beslissing van de CCE inzake het verzoek van uw broer geen afbreuk aan de essentie van de beoordeling van uw persoonlijk eerste verzoek om internationale bescherming, waarbij door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat u over doeltreffende en duurzame nationale beschermingsmogelijkheden beschikt, zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. Om die reden kon worden vastgesteld dat er, wat u betreft, geen behoefte aan internationale bescherming bestond. U brengt geen enkel element aan dat hier een ander licht op werpt."

Verzoeker hekelt dat de bronnen waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd niet in het administratief dossier werden opgenomen. In de bestreden beslissing werden nochtans de weblinks vermeld zodat verzoeker wel degelijk toegang had tot het gebruikte bronnenmateriaal.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming inderdaad slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing, op basis van recente informatie waarnaar wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, op goede grond dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de door hem beweerde problemen of voor eventuele andere problemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp en bescherming van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit een resem verslagen, rapporten, rechtspraak en artikels, en voegt er toe aan zijn verzoekschrift, onder meer omtrent bloedwraak en corruptie. Hiermee poogt hij de stelling te verdedigen dat hij vanwege de overheden van zijn land niet de nodige bescherming kon krijgen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te draaien. Dit algemeen, veeleer theoretisch betoog berust echter niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker ontkent, noch weerlegt, dat hij op geen enkel moment klacht heeft ingediend bij de politie voor de bedreigingen tegen zijn persoon. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoeker maakt derhalve geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Ook de verwijzingen naar de verzoeningspogingen vullen deze lacune niet in. De loutere verwijzingen naar het bestaan van bloedwraak in Albanië, de algemene betogen over corruptie en de overige verwijzingen volstaan niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, heeft de commissaris-generaal wel degelijk een afdoende onderzoek gevoerd en rekening gehouden met de door verzoeker in het kader van huidig vierde verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn, te ontcrachten.

4.6. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.7. In de mate dat verzoeker de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vooreerst vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 16 juni 2020 in wezen verwijst naar het verzoekschrift, en het volgens haar nuttig lijkt om op twee punten te blijven hameren (met name: de beschermingsmogelijkheden in Albanië en het feit dat bepaalde van haar familieleden internationale bescherming werden toegekend) waarbij zij bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift summier herneemt. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek formuleert op de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

3.2. Daarnaast voert verzoekende partij in de pleitnota aan dat haar rechten van verdediging worden beperkt door de procedurele veranderingen voorzien in voormeld machtenbesluit en door deze buitensporige korte termijnen. Ze wijst er tevens op dat de zittingen hernamen vanaf 18 mei 2020 waardoor er in dit geval geen sprake is van overmacht wat het beroep op een bijzondere behandeling zou kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partij de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij mondeling eventueel zou willen uiteengezet hebben, zodat haar recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Waar verzoekende partij de "buitensporige korte termijnen" aankaart zoals voorzien in voormeld machtenbesluit, wijst de Raad erop dat de termijn om na de verzending van de beschikking een pleitnota in te dienen, 15 dagen is (artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit). Eenzelfde termijn dus zoals bepaald in artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet om te vragen te worden gehoord.

Wat betreft het argument dat de hoorzittingen van de Raad sinds 19 mei 2020 zijn hervat, doet dit niets af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden als gevolg van de beschermende maatregelen die zijn opgelegd door de pandemie van COVID-19 en dat zij niet kunnen garanderen dat partijen het recht hebben om hun zaak binnen een redelijke termijn te horen. Dit is echter ook een van de dimensies van het recht op een effectief rechtsmiddel en toegang tot een onpartijdige rechter dat wordt gegarandeerd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS